

kaldtes bevidste eller uagtsomme, kunde forringe sit Korn og derved kunde skaffe det en højere Værdi.

Westergaard: Det er ogsaa som Repræsentant fra en af de særlig rugdyrkende Egne, at jeg har ønsket ved denne Lejlighed at sige et Par Ord. Der er meget store Egne i Jylland, hvor man i alt væsentligt er henvist til af Kornsorterne at dyrke Rug. Dette hænger sammen med Jordbundens Beskaffenhed. Det vil være mange bekendt, at hvor Jorden er god, kan man dyrke omtrent hvilken Kornsort man vil, hvad man mener betaler sig bedst, men at jo daarligere Jorden bliver, desto snævrere bliver Grænsen for Valget af de Kornsorter, man kan dyrke. Denne Grænse naas forholdsvis hurtigt for disse Egne for Hvede og Byg, medens det gaar bedre med Havre og Rug, og først naar man kommer til den simpleste Jord, er man henvist til saa godt som udelukkende at dyrke Rug. Det er blevet berørt før her i Tinget, at man i mangfoldige Egne af Vest- og Midtjylland og ogsaa i Nordjylland dyrker Rug 2 Gange i Rotationen, og saa har man endda ofte en Blandsæd-Afgrøde, bestaaende af Havre og Vaarrug og Sommerrug. Det er paa saadanne Steder, hvor man nok kan dyrke nogen Havre, men hvor man dog ikke er sikker paa, at en saadan Afgrøde kan lykkes, saa at man kan faa en nogenlunde god Afgrøde. Saa blander man lidt Sommerrug imellem, og saa har man en Blandsæd, som kan være udmærket. Saaledes er Dyrkningsforholdene derovre i høj Grad afhængige af Jordbundsbeskaffenheden, og det vil altsaa sige, at jo fattigere Egnen er, desto mere er man henvist til af Kornsorter i alt væsentligt at dyrke Rug.

Det fremgaar ogsaa af de foretagne Optællinger, at det er i de vestlige og nordlige Amter i Jylland, man har de største Rugbeholdninger. Der blev nævnt, at der i Jylland fandtes 1,134,000 Tønder Rug og paa Øerne 458,000 Tønder, men af de 1,134,000 Tønder, som fandtes i Jylland, var den langt overvejende Del at finde i de nordlige og vestlige Amter. Jeg ved godt, at efter de Oplysninger, den højtærede Minister har fremsat, er disse Tal ved en senere Tælling blevet reduceret noget. Men det forandrer i Virkeligheden ikke det Forhold, at det er i disse fattigste Egne, at Rugen hovedsageligt dyrkes, og jeg kunde, da jeg kender saa godt som hver en Plet i disse Egne, nævne adskillige Sogne, hvor man næsten ikke ser andet Korn dyrket end Rug. Jeg skal blot nævne saadanne Sogne som

Thorsted, Nørre-Omme, Bording og Sunds Sogne og en hel Række andre Sogne, hvor Rugen er den Kornsort, som man saa at sige udelukkende er henvist til at dyrke.

Men naar Forholdet er saadan, vil man forstaa, at den Gang Forbudet fremkom mod Opfodring af Rug, var det i allerhøjeste Grad generende for Befolkningen i disse Egne, men alligevel hørte man ikke synderlig Klage over dette Forbud. Man var vel ked af det, men man fandt sig idet, fordi man forstod, at det var nødvendigt at passe paa Rugen, saa at der her i Landet fandtes det fornødne Brødkorn, for at vi ikke senere skulde komme til at mangle det. Men da Maksimalprisen i Januar Maaned blev fastsat, kom Misfornøjelsen frem, og da kom den med Rette, idet man opfattede denne Maksimalpris som værende i sin Udførelse i hvert Fald et Indgreb i Ejendomsretten og som en Ekstrabeskatning for de fattige Egne af vort Land. Der er adskillige Landmænd fra disse Egne, som har skrevet til mig og paa mange Maader beklaget sig over, at de ikke kunde faa Lov til at benytte deres Rug til Foder og ikke har kunnet skaffe andet Foder i Stedet for. Der er f. Eks. en Mand, der har nogle og tredive Svin, og han har kun Rug, men den maa han ikke give dem. Han skriver, at det er næsten umuligt at holde disse 30 Svin i Live, og siger han, der skal gode Nerver til for at være i Hus med dem. Det er jo meget naturligt.

Nu siger den højtærede Minister i Dag, idet han indrømmer, at det er vanskeligt for disse Egne, at han vil hjælpe dem, f. Eks. med Majs. Jeg vil tillade mig at spørge, hvorledes Ministeren har tænkt sig dette Forhold ordnet. Det vilde selvfølgelig være meget godt, om det kunde lade sig gøre, men hvordan har den højtærede Minister tænkt sig, at det skulde ske? Det er jo let at forstaa, at det — som de siger derude — er en Ekstrabeskatning, de er Genstand for. Naar der i disse Egne findes f. Eks. en Million Tønder Rug, og de faar, skal vi sige, 4 Kr. for lidt for Tønden, uden at jeg med dette Tal vil have sagt, at det netop er det, de faar for lidt — Tallet er godt nok for Sammenligningens Skyld —, svarer de i Virkeligheden en Ekstraskat paa 4 Mill. Kr. Det forekommer mig at være uomstødeligt. Og tilsvarende Beløb maa de betale i andre rugdyrkende Dele af vort Land. Nu ved jeg godt, at den højtærede Minister forleden Dag overfor den ærede Ordfører gjorde gældende, at det ikke var rigtigt, naar Ordføreren havde sagt, at de $\frac{8}{10}$ af Rugbeholdningen i Jylland fandtes i de nordlige og